

[Clara Munk.]

på, idet det har været vort mål gennem selvfinansiering også i almennyttigt byggeri at bringe lejen ned på et sådant niveau, at den var til at betale, så vi ikke flere gange i hver folketingsssamling skal komme med nye støttelove, fordi vi må erkende, at de mennesker, vi bygger for, ikke kan bo i byggeriet, hvis ikke vi har en sådan støtte-lovgivning.

Derfor var der også en understregning fra ministerens side af, at jeg havde ret, når jeg talte om, at disse lån medfører større usikkerhed på obligationsmarkedet. Det kunne selvfølgelig lyde forholdsvis beroligende, at det kun drejede sig om 45-50 mill. kr. Men dér kommer vi igen i konflikt mellem ministerens understregning af kortsigtede løsninger og vor undertregning af, at de samtidig må blive langsigtede. Denne ændring betyder nemlig selvfølgelig, at alt det almennyttige byggeri, der tilrettelægges, baseres på, at man går på lånemarkedet, og at man altså fremtidig både udbyder større midler, belaster kapitalmarkedet og som sagt fortsat forhøjer huslejen.

Så vil jeg kun lige sige, at om landsbyggefonden bebuder ministeren nu, at han skam også meget gerne vil styrke den. Så må man håbe, at det er med samme sigte, som vi havde, nemlig at skaffe penge ind i byggeriet. Men ministeren vil, siger han, gøre det på en socialt retfærdig måde. Det kan selvfølgelig blive spændende. Vi plejer at kunne læse i avisen, hvordan ministeren pønser på at få at vide, hvorledes han kan finde en mere socialt retfærdig måde.

Til hr. Henning Philipsen, der stemplede vor holdning til landsbyggefonden som tåbelig, vil jeg sige, at vi netop fandt, det var en socialt retfærdig måde at skaffe penge ind i landsbyggefonden på at sige til de lejere, der har den store fordel at kunne flytte ind i den gamle boligmasse: når I får en sådan lejlighed til en tredjedel eller en fjerdedel af, hvad I skulle betale i nybyggeri, må I betale et så beskedent beløb som de 25 pct. af grundlejen til landsbyggefonden

til fordel for de lejere, der flytter i nybyggeri. Det, vi opnåede ved denne ordning, der selvfølgelig kun ramte dem, der flyttede ind, men som ikke var tilfældig, fordi de kendte den i forvejen, var, at vi samtidig beskyttede de lejere, der boede i den gamle boligmasse og ikke har regnet med en lejeforhøjelse. Ikke mindst de mange ældre, der regner med at blive boende i deres vante omgivelser, og for hvem en pludselig husleje-forhøjelse kan være meget belastende, friholdt vi. Men vi fik midler i fonden, der virkelig var anvendelige, og som ville kunne komme nybyggeriet til gode.

Det fjernede man med et pennestrøg, og nu kan vi så håbe på, at man har evne til at skaffe andre penge ind, for jeg vil gerne understrege, som hr. Guldberg også gjorde, at alt det, vi lovgiver om her, kun kan være lapperier, så længe vi ikke har mod til at finde en sådan måde, at det sociale byggeri også kan opføres sådan, at det kan betales af dem, det bygges for.

Guldberg: Jeg vil gerne først takke boligministeren for tilsagnet om, at de regnskabsmæssige oplysninger, som jeg nævnte i mit første indlæg, kan stilles til rådighed under arbejdet i boligudvalget. Vi er fra venstres side interesserede i at have dem til rådighed i forbindelse med behandlingen af denne sag.

Jeg er ikke i tvivl om, at boligministeren har ret, når han både ved denne og andre lejligheder har sagt til mig, at der var meget, jeg ikke vidste om de sociale bolig-selskaber. Det føler jeg også, og derfor er der meget, jeg gerne vil vide.

Når jeg var inde på spørgsmålet om licitationerne, var det, fordi det helt fundamentale for at klare denne sag er byggepriserne. Det er ganske uanset alle mulige opstillinger og sammenligninger uomtvistelig rigtigt, at det nye sociale boligbyggeri er uforholdsmæssig og urimelig dyrt. Da jeg gerne vil vide noget mere, vil jeg gerne have lov at stille et spørgsmål til boligministeren her. Hvis ministeren ikke kan